Ce jug porți tu?

Ce jug porți tu?

Dumnezeu vorbeşte adesea în Cuvântul Său prin imagini, care pot fi înţelese de oamenii oricărui timp. Mai ales pentru aceia, care nu ştiu să citească sau să scrie, asemenea ilustrări sunt impresionante, pentru că le cunosc din viaţa de zi cu zi.

Jugul este o astfel de imagine. Prin jug se înţelege un obiect din lemn, care se punea pe grumazul animalelor cornute care trăgeau la car sau la plug. De cele mai multe ori se înjugă două animale într-un jug. Şi oamenii folosesc juguri, pentru a purta cu ele poveri.

Jugul ilustrează pe de o parte smerenie/umilinţă şi serviabilitate, pe de altă parte supunere şi subjugare. Fiecare om poartă – de bunăvoie sau nu – unul sau chiar mai multe juguri. Întrebarea este doar ce fel de jug/juguri poartă.

1) Jugul oamenilor

De la căderea în păcat, oamenii se subjugă unii pe alţii. Astfel citim despre Esau şi Iacov: „Cel mai mare va sluji celui mai mic.“ Esau a trebuit să-i slujească lui Iacov. Mai târziu, el a scuturat jugul de pe gâtul lui (Geneza 25.23; 27.40).

După ce Roboam, fiul lui Solomon, a fost făcut împărat, s-a sfătuit mai întâi cu bătrânii, apoi cu tinerii. Bătrânii l-au sfătuit să slujească poporului ca un rob şi să-i spună cuvinte binevoitoare. Tinerii dimpotrivă i-au recomandat: spune poporului: „Dacă tatăl meu a pus asupra voastră un jug greu, eu voi adăuga la jugul vostru“ (1 Împăraţi 12.6-11). Sfatul tinerilor a fost sfatul oamenilor. Aşa spune şi David pe drept: „Să cădem, te rog, în mâna Domnului, pentru că mari sunt îndurările Lui şi să nu cad în mâna omului“ (2 Samuel 24.14). Bănuim ce înseamnă cuvintele poetului în Psalm 66.12: „Ai lăsat oamenii să treacă peste capul nostru“? Sau ce a însemnat pentru Domnul ceea ce spune evanghelistul în cuvintele: „Pe Isus L- a lăsat în voia lor“ (Luca 23.25)? – Şi totuşi există un jug mai aspru:

2) Jugul lui satan şi al păcatului

Sclavia lui Israel în Egipt sub faraon este o imagine izbitoare a sclaviei unui păcătos sub domnia lui satan, care este de la început un ucigaş (Ioan 8.44). La început i-a mers bine lui Israel în ţara Gosen, apoi faraon l-a subjugat (Levitic 26.13). Israeliţii au fost obligaţi să facă multe cărămizi. Un timp au primit paie, apoi au trebuit să le adune şi pe acestea.

Nu cunoaştem aceasta din viaţa noastră? „Mostra“ este gratuită, pentru „livrare“ primim însă factură. Orice patimă se desfăşoară după acest principiu. Sfârşitul acestei sclavii este moartea. „Pe fiecare băiat care se va naşte să-l aruncaţi în râu.“ „Oricine practică păcatul este rob al păcatului.“ „Plata păcatului este moartea“ (Exod 1.22; Ioan 8.34; Romani 6.23). Acest jug poate să-l zdrobească numai Domnul Isus. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, că El îl eliberează pe cel ce crede în El şi îi dăruieşte viaţă veşnică (Romani 6.17,18, 22)!

3) Jugul Legii

Dumnezeu a dat la Sinai poporului Israel Legea, pentru că ei i-au răspuns: „Tot ce a zis Domnul vom face“ (Exod 19.8). Dar cei 1.500 ani de încercare sub Lege au arătat deplin că omul este incapabil să ţină Legea. De aceea Hristos a pus capăt Legii, adică de când a venit El, Legea a încetat să fie mijlocul prin care să se ajungă la dreptatea lui Dumnezeu (Romani 10.4). Numai Domnul Isus ca Om a putut spune: „Legea Ta este înăuntrul inimii Mele.“ Prin viaţa şi moartea Sa a împlinit toate cerinţele drepte ale lui Dumnezeu faţă de noi. Cine crede în lucrarea Sa, aceluia Dumnezeu îi socoteşte această lucrare şi rezultatele sale. Acel om a murit împreună cu Hristos faţă de Lege.

Dar există oameni religioşi care încearcă totuşi să pună acest jug pe gâtul altora, deşi atât ei înşişi, cât şi părinţii lor n-au putut să-l ducă (Fapte 15.10). Este un jug al robiei. Hristos însă ne-a chemat la libertate (Galateni 5.1). De aceea El ne spune: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11.28).

4) Jugul lui Isus

Când Domnul Isus ne cheamă la Sine, El doreşte mai întâi să ne dea ceva: odihnă, odihnă de jugul robiei păcatului şi a legii. În al doilea rând, El ne spune: „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, pentru că Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.“ Dacă ne plecăm sub jugul Său, găsim odihnă pentru împrejurările vieţii noastre. El Însuşi este blând şi smerit. Dacă învăţăm de la El, vom afla că jugul Său este uşor şi povara Sa este uşoară. Dacă totuşi cândva ne va deveni prea greu, El Însuşi doreşte să ne uşureze jugul, aşa cum citim în Osea 11.4: „I-am tras cu legături omeneşti, cu funii de iubire. Şi le-am fost asemenea celor care ridică jugul de pe grumazurile lor şi cu blândeţe le-am dat să mănânce.“

5. Jugul greşelilor mele

Poporul Israel cunoscuse mâna bună a Dumnezeului său, totuşi s-a împotrivit Dumnezeului său. Prorocul Ieremia a trebuit să mărturisească împotriva lor şi să spună: „Pentru că demult ţi-ai sfărâmat jugul, ţi-ai rupt legăturile şi ai zis: Nu voi sluji!“ (Ieremia 2.20). De aceea, Dumnezeu a trebuit să-i ducă sub jugul împăratului Babilonului (Ieremia 27.11, 12). Ei trebuiau să poarte jugul greşelilor lor. Dar şi contra acestei disciplinări, poporul s-a răsculat. Ieremia a trebuit să le spună: „Tu ai sfărâmat jugurile de lemn şi în locul lor ai făcut juguri de fier“ (Ieremia 28.13). Dumnezeu Însuşi a trebuit să-i pună în jugul greşelilor lor (Plângerile lui Ieremia 1.14). Nu putem scăpa de disciplinarea lui Dumnezeu. Dacă Israel a învăţat lecţia şi se va întoarce la Dumnezeul său, va avea parte de promisiunea din Ieremia 30.8: „Şi va fi aşa: în ziua aceea, zice Domnul oştirilor, voi sfărâma jugul lui de pe grumazul tău şi-ţi voi rupe legăturile; şi străinii nu-l vor mai înrobi.“

Israel ne este aici un exemplu, cum ne educă Dumnezeu, când ne îndepărtăm de El. Cât de amar este când trebuie să purtăm jugul greşelilor noastre! Cât de ruşinos este când Domnul trebuie să ne educe prin jugul lui Babel, adică jugul lumii! Iona de exemplu a aflat acest lucru, când a fugit de faţa Domnului, iar comandantul vasului a trebuit să-i spună: „Ce faci tu, dormi? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău“ (Iona 1.6). Dar Dumnezeu aude, când ne întoarcem şi strigăm către El. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Iona, când acesta era în burta peştelui: „Am strigat în strâmtorarea mea către Domnul şi El mi-a răspuns; am strigat din pântecele Locuinţei morţilor şi Tu mi-ai auzit glasul.“ „Dar eu Îţi voi jertfi cu glas de mulţumire... Salvarea este de la Domnul“ (Iona 2.3, 9).

6. Jugul muncii

Jugul este şi o imagine a muncii zilnice. Elisei tocmai ara cu doisprezece juguri, când Ilie l-a chemat la slujba de proroc (1 Împăraţi 19.16, 19). Elisei era harnic şi iscusit în munca sa de agricultor. Pentru a ara cu douăzeci şi patru de boi era nevoie de multă iscusinţă. Şi numărul mare de boi arată că Elisei obţinuse ceva prin munca sa. El se plecase sub disciplina zilnică a muncii. De aceea Dumnezeu îl putea pune într-o slujbă exigentă. Şi apostolul Pavel ne-a dat un exemplu cum se munceşte cu propriile mâini atât pentru propriile nevoi, cât şi pentru cele ale celor nevoiaşi (Fapte 20.34, 35).

Jugul muncii este deci necesar şi bun pentru noi. Dar să nu folosim munca sub formă de scuză, atunci când Domnul ne dă o lucrare. Unul din cei invitaţi la masă în pilda cinei celei mari a respins invitaţia la masă cu motivaţia: mi-am cumpărat cinci boi şi trebuie să-i încerc! Când este vorba de munca zilnică, au valabilitate cuvintele: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu... şi toate acestea vi se vor da pe deasupra“ (Matei 6.33).

7. Jugul averii

Averea pământească poate deveni un jug. Iov avea printre altele 500 perechi de boi. Acest număr mare de animale uşurează desigur munca aratului. Dar dacă se înmulţesc foarte mult şi inima noastră ţine la aceştia, ei devin pentru noi un jug greu! Eclesiastul vorbeşte despre un rău care apasă greu asupra oamenilor: „Unul căruia îi dă Dumnezeu bogăţii, bunuri şi onoare şi sufletului său nu-i lipseşte nimic din tot ce doreşte, dar Dumnezeu nu-i dă putere să mănânce din ele, ci un străin mănâncă din ele“ (Eclesiastul 6.1, 2).

8. Un jug nepotrivit

Deja în Lege, Dumnezeu a spus să nu se are cu un măgar şi cu un bou (Deuteronom 22.10). Aceasta are mai întâi o însemnătate practică: cu un atelaj inegal nu se pot trage brazde drepte. Dar aceste cuvinte au fost scrise şi pentru noi, ca să ne dea o învăţătură spirituală: „Nu vă înjugaţi nepotrivit cu cei necredincioşi“ (2 Corinteni 6.14). Urmările unui jug nepotrivit sunt atât de grave, încât credincioşii nu trebuie să intre în astfel de legături cu necredincioşii, cum ar fi de exemplu căsătoria. Pavel pune cinci întrebări, pentru a arăta incompatibilitatea acestor două părţi:- Ce legătură este între dreptate şi nedreptate?- Ce părtăşie are lumina cu întunericul?- Ce înţelegere este între Hristos şi Belial?- Ce parte are un credincios cu un necredincios?- Ce înţelegere este între templul lui Dumnezeu şi idolii?

Răspunsul este de fiecare dată: nici una. În schimb, Dumnezeu doreşte să fie Tatăl fiecăruia, care se pune deoparte pentru El. Nu are aceasta o greutate mult mai mare decât o partidă bună în căsătorie?

9. Un rob sub jug

Purtarea jugului nu este numai soarta animalelor, ci şi a oamenilor. A fi un rob sub jug indică spre poziţia socială a unui sclav, ceea ce era desigur o soartă foarte grea. Pavel îndeamnă pe astfel de oameni să acorde stăpânilor lor toată onoarea care le revine, pentru ca Numele lui Dumnezeu şi învăţătura să nu fie vorbite de rău (1 Timotei 6.1). Dar dacă sclavii credincioşi se puteau elibera, să folosească acea libertate (1 Corinteni 7.21). Atât pentru cei supuşi, cât şi pentru stăpâni este valabil îndemnul: „Aţi fost cumpăraţi cu un preţ; nu vă faceţi robi ai oamenilor“ (1 Corinteni 7.23). Te poţi găsi într-o poziţie socială liberă, dar totuşi, de exemplu printr-un mic credit, să devii un sclav al oamenilor.

10. Tovarăşi de jug

În slujba pentru Domnul nu suntem singuri. El a pus la stânga şi la dreapta noastră fraţi şi surori. El Însuşi i-a trimis pe ucenici doi câte doi. Să ne gândim de exemplu la Ioan şi Petru, care la început au fost împreună pescari şi care apoi au fost chemaţi împreună de Domnul să devină

pescari de oameni. Sau la Pavel, care mergea adesea cu Sila, cum au fost bătuţi în Filipi şi apoi întemniţaţi, dar au putut şi să se roage şi să cânte cântări de laudă fiind în butuci. Altă dată, Pavel a slujit cu Tit, pe care îl numeşte tovarăşul său (2 Corinteni 8.23). Despre Epafrodit, Pavel vorbeşte în mod deosebit, pe care îl numeşte tovarăş de jug (Filipeni 4.3). Niciun altul n-a primit atâtea nume ca Epafrodit: fratele meu, colaboratorul meu, împreună cu mine luptătorul, trimisul vostru şi slujitorul nevoilor mele (Filipeni 2.25). Ei munciseră împreună pe acelaşi câmp de lucru. Ei au făcut aceasta având aceeaşi gândire, imitându-L pe Domnul Isus. Ei au călcat pe aceleaşi urme, mergând în acelaşi ritm şi cu privirea îndreptată în aceeaşi direcţie spre o ţintă comună – Hristos (Filipeni 3.16, 17).

Dacă ne gândim la însemnătatea tuturor acestor imagini, înţelegem că Dumnezeu nu doreşte niciodată să pună asupra noastră un jug greu. Poverile greu de dus sunt o invenţie a lui satan şi a oamenilor. De aceea Dumnezeu ni L-a trimis pe Hristos. El ne-a eliberat de orice robie, ca să putem purta jugul Său blând şi uşor. Să purtăm acest jug deja din tinereţe (Plângerile lui Ieremia 3.27)!

clickbible.org